

Stefanie Höfler

Philip Waechter

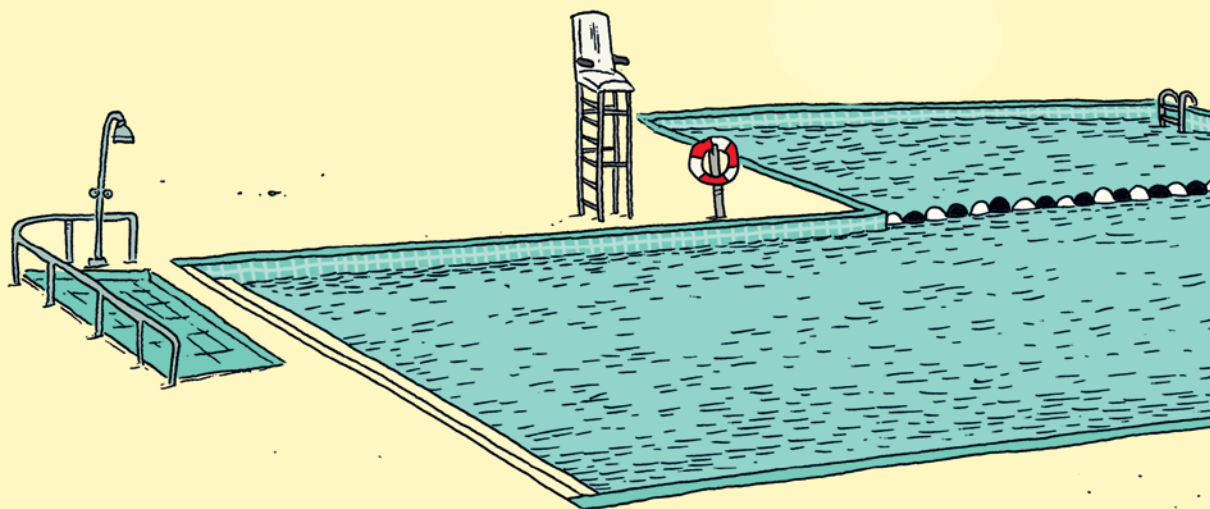
Adél szerint

Csendes és zajos érzések könyve

Fordította:
Nádori Lídia

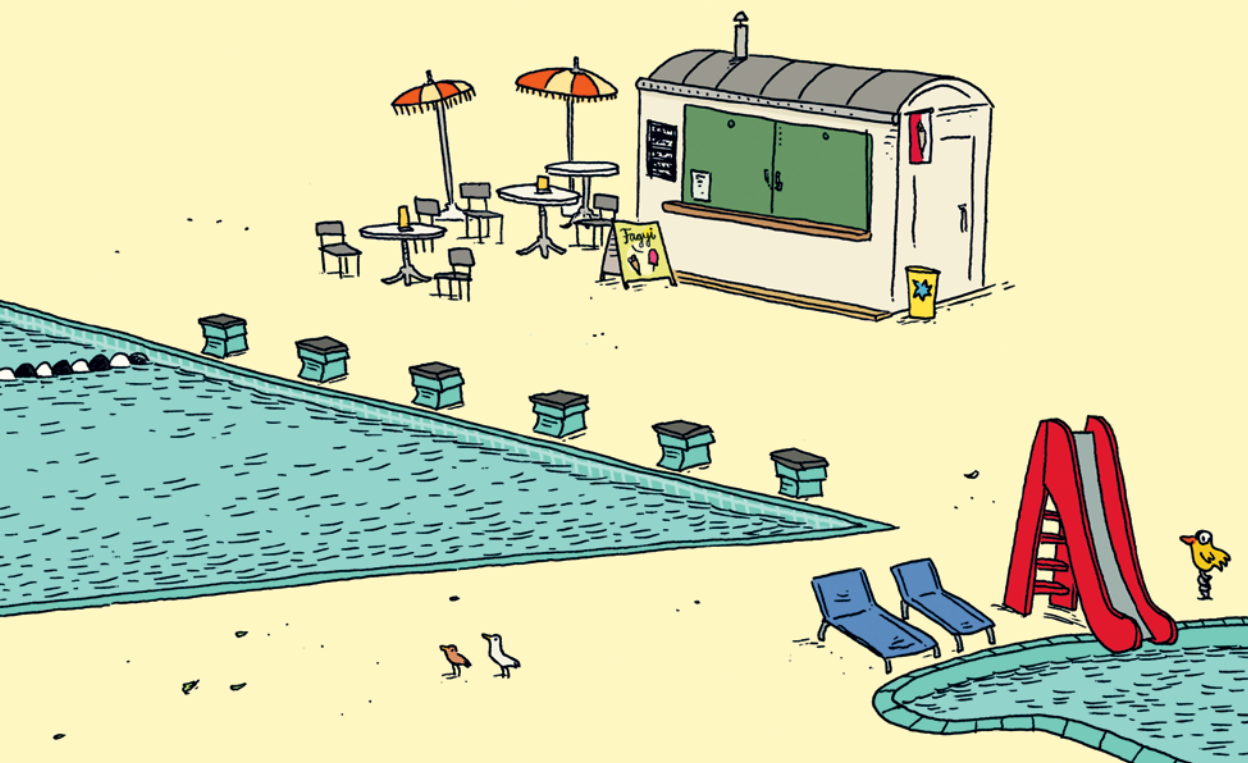

Págyó

*A szüleimnek és az öcsémnek, Flónak, akiktől megtanultam
őket. Christophnak, Johannának és Wenzelnek, akikkel nap
mint nap újra átélhetem őket. És Barbarának, aki soha
nem mondott le róla, hogy ez a könyv meg fog születni,
míg végül egyszer csak kedvem támadt megírni: az összes
csöndes és zajos érzést, amikből áll az élet.*

S. H.

A többiek szerint

Adél nem tud ellenállni a csokis sütinek,
tetőtől talpig csupa óvatosság,
a biciklin is inkább félénknek számít,
a korához képest kábé tizenegy centivel alacsonyabb,
az egyetlen nagytesó, akinek vigaszcsápja van,
szokatlanul jó megfigyelő,
neki vannak a legszebb metszőfogai a világon,
olyan, mint a lepke, aki még nem bújt egészen elő a bábból,
furcsa módon még soha nem esett le asztalról, székről, fáról,
háztetőről, mászókárról,
egyszer sem, amióta a világon van,
idegenek társaságában rendkívül félénk,
néha viszont egy kis szurkapiszka.

Rossz evő.

A kézművesség királynője.

Szóval ilyen lány

ez az Adél.

Adél szerint

Adélt néha sötétkéék felhők töltik meg
tetőtől talpig, de a feje belülről
többsnyire világossárga.

Adél kíváncsi, mégis inkább elbújik,
mint hogy kérdezzessen arról, amiről
többsen szeretne megtudni. Túl halk a hangja a kérdez-
getéshez. Viszont többsnyire úgyis kitalálja magától a választ.
Na jó, talán kicsit később. És van, amit azért vesz észre,
mert alaposan megfigyeli a dolgokat.

A nevetése is inkább halk, pedig szíve szerint néha
hangosan nevetne, teli szájjal, kifulladásig. De ezt kívülről
nem lehet látni.

Adél már várja az iskolát. Mégis: húsvét óta minden reggel
beleharap a gyomrába a félelem.

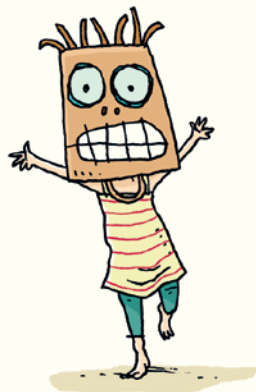
Adél fél magasra felmászni.

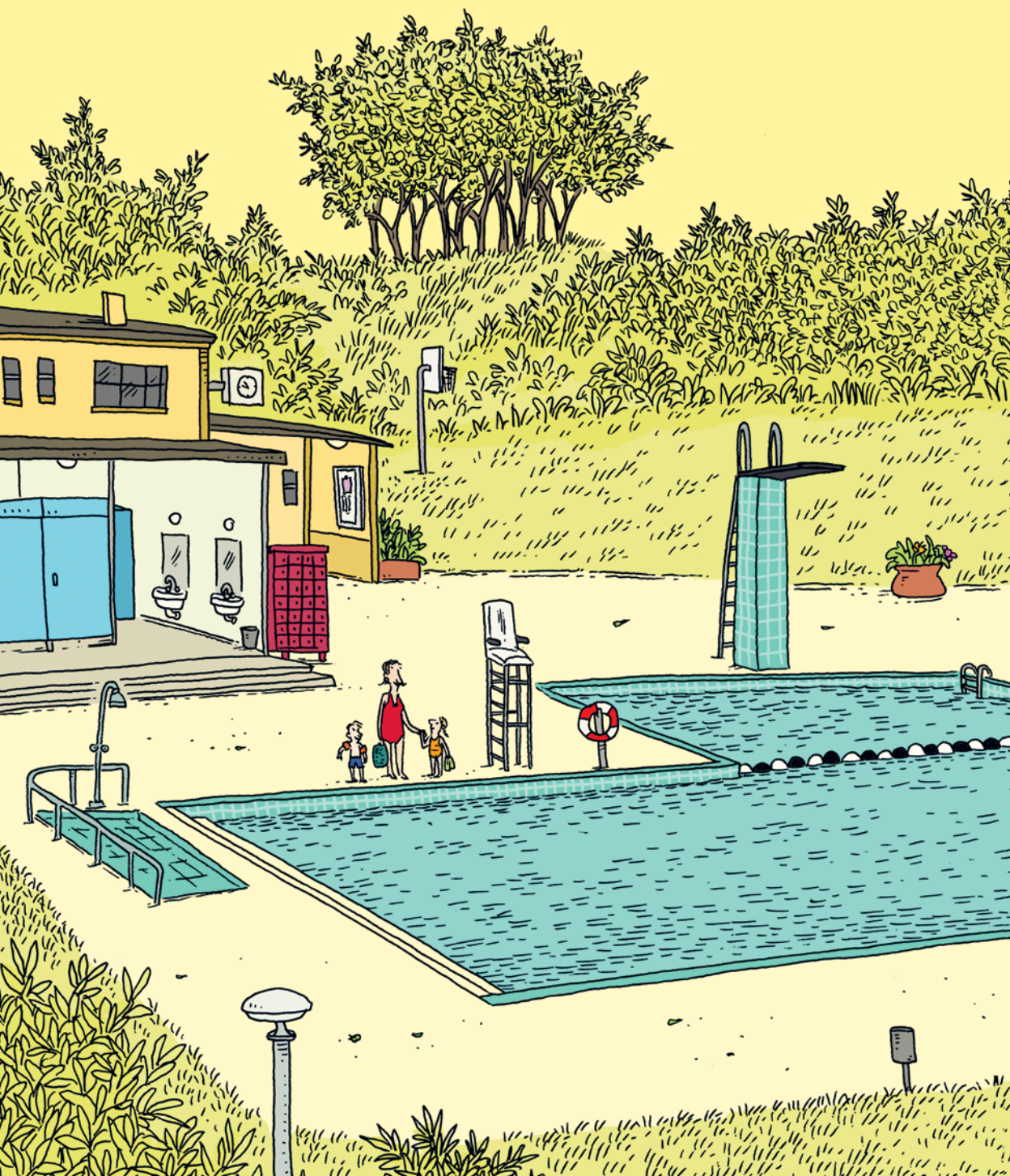
Adél nem szurkapiszka.

Adél nem bátor.

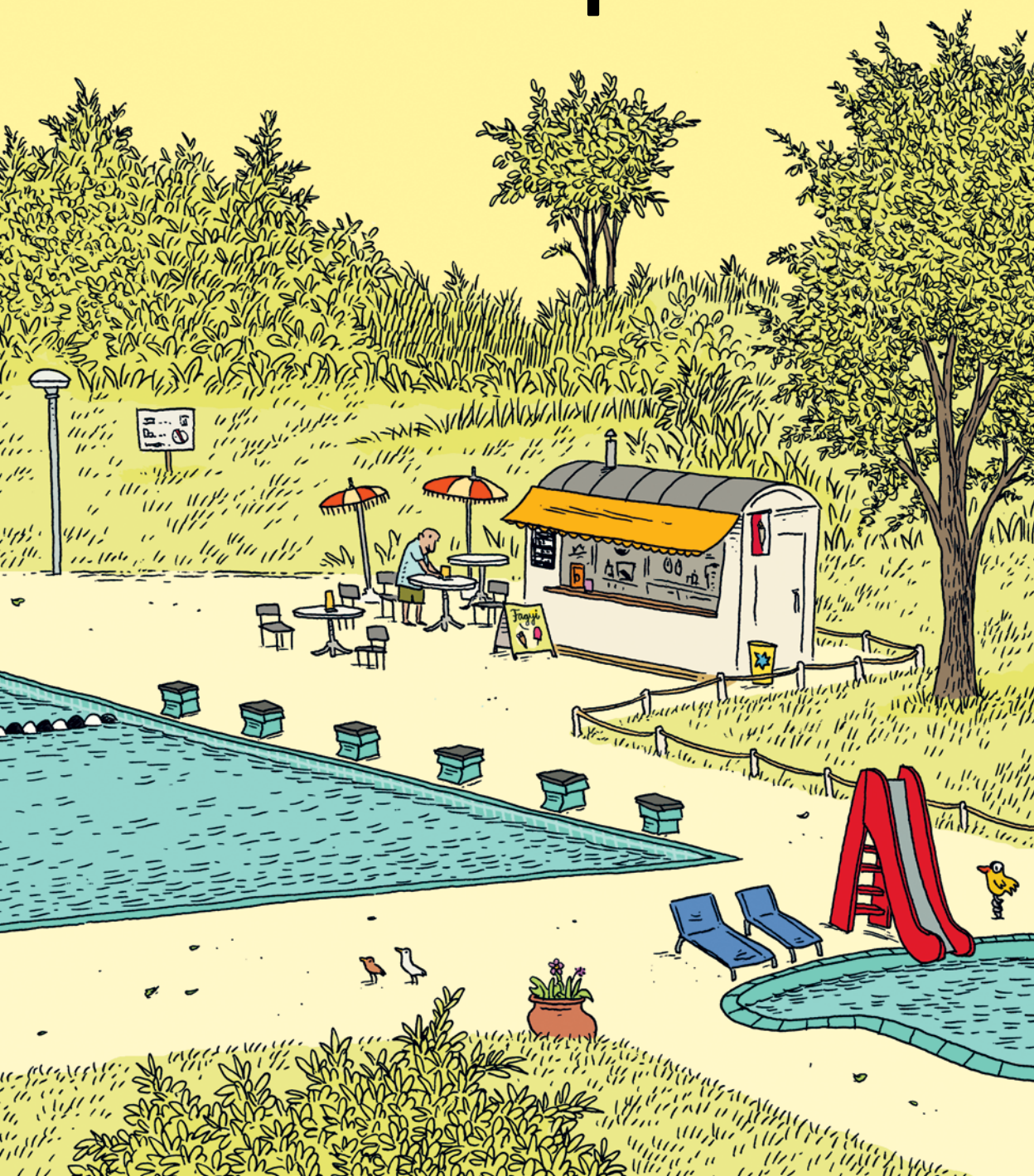
Adél átlagos.

Adél ilyen lány.

Napsütés

Hétszerszép

Az utca végén nagy, világossárga ház áll, mögötte van az udvar. Az udvar egyik oldalán alacsony kőfal, a kőfal tövében fügefa, a másik oldalán óriási rododendronbokor. A kettő között tenger. Persze nincs ott mindig tenger, csak ma, esetleg holnap vagy a legközelebbi zuhéig. Sárga uszonyos halak és kék cápák úszkálnak benne, meg egy barna-zöld teknős és egy piros hajó. És a tenger kellős közepén, a piros hajó fedélzetén Adél és Maxi ül. Ők rajzolták ugyanis a tengert, meg mindent, ami benne van, méghozzá krétával. Maxi ül elöl, ő kormányoz. Ő Adél öccse, és kormányos akar lenni, mert imád mindenféle hajót, leginkább az úrhajókat. Adél Maxi mögött guggol. Az ő dolga a rajzolt tengert kémlelni, hogy nem leselkedik-e rájuk veszély, mivel ő Maxi nővére. És mert jó megfigyelő.

– Vigyázat, zátony! – kiált időnként Adél. A szót, hogy zátony, éppen aznap tanulta az óvodában, ugyanis Fanni kalózos mesét olvasott fel nekik. Zátony, annyira szép szó, olyan, mint egy kicsi, tarajos hullám. És jól is lehet kiabálni. Csakhogy hiába szép, a hajóra veszélyes. Maxi azonnal el is kormányozza a hajót a zátony közeléből. Vad lendülettel jobbra dől, amittől a hajó veszélyesen imbolyogni kezd. És mivel Maxi képtelen sokáig egy helyben ülni, hamarosan le is horgonyoznak. Adél megengedi Maxinak, hogy ússzon kicsit a tengerben. Úgy kapálózik, hogy a halak ijedtükben szétrebbenek. Milyen jó,

hogy nem igazi tengeren vannak! Maxi ugyanis még nem tud úszni.

Adélnak nincs kedve úszni. Amíg Maxi úszik, rajzol inkább egy vitorlát a hajóra, nagyot, világoskékét. És éppen abban a pillanatban, amikor elkészül a vitorla, leszáll valami a csúcsára. Egészen kicsi valami, piros hátán fekete pöttyökkel.

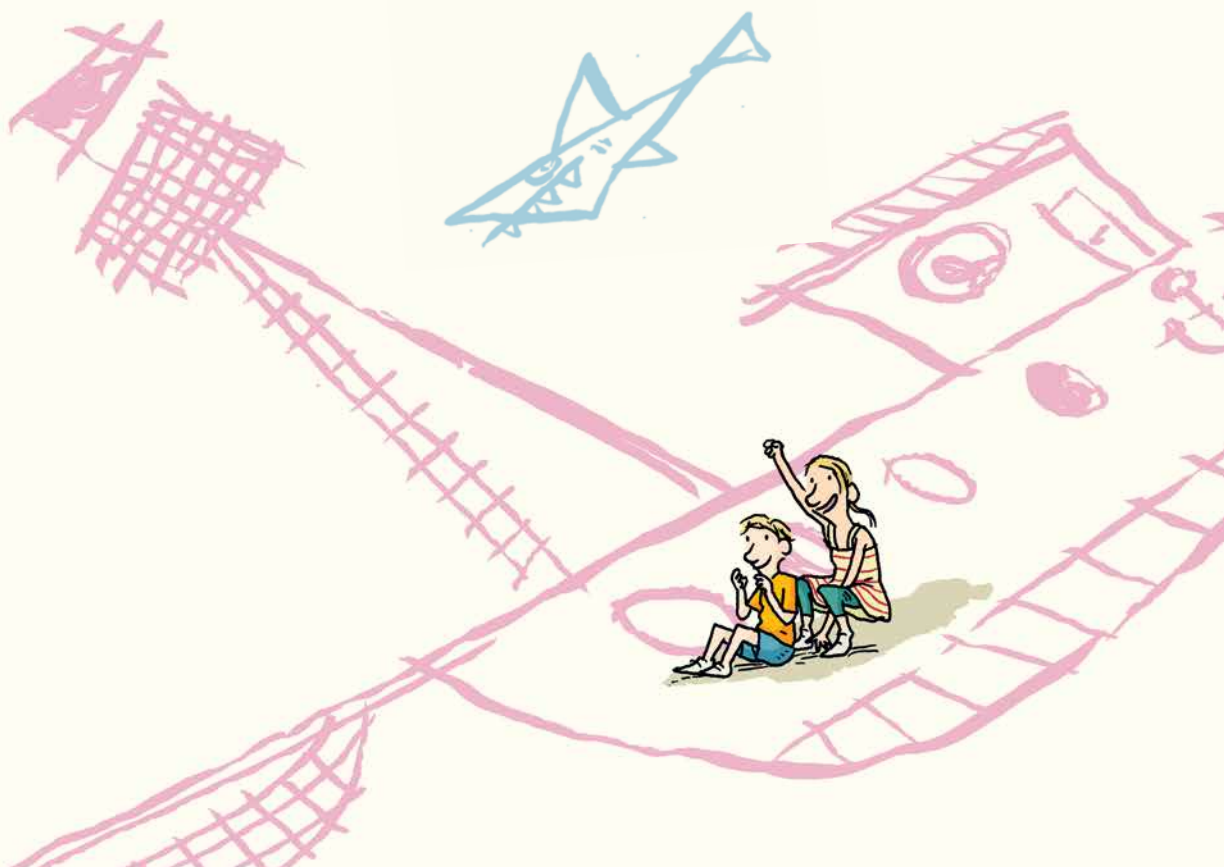

– Maxi! – kiáltja Adél. – Lett egy potyautasunk!

– Mi? Hol? – kiabál vissza Maxi. – Lepotyogott egy utas?

Adélnak először is el kell magyaráznia, mi az a potyautas: nem potyog le sehonnan, hanem titokban utazik, engedély nélkül.

– Szó se lehet róla – közli Maxi, és le akarja pöccinteni a bogarat a vitorláról.

– Ne! – mondja Adél, és elrántja Maxi kezét a katicabogár közeléből. – Szerintem ez a katica nem is tudja, hogy a tenger közepén van! – És odarakja a bogárnak a mutatóujját. A bogár egy ideig csak nézi Adél ujját, aztán felmászik rá. A lábacskáik csiklandozzák Adél bőrét.

– De én vagyok a kormányos, én döntöm el, ki utazhat velünk! – jelenti ki Maxi.

– Vigyük el a legközelebbi szigetig, és kész – javasolja Adél, amit Maxi jó ötletnek tart. Bár éppen feltámad a vihar, nem törődik vele, bátran a sziget felé kormányozza a hajót. Adél egész idő alatt a markában őrzi a potyautast, mint valami barlangban. Időnként ránéz, megszámlolja a pöttyeit. Hét van belőlük. El is nevezi Hétszerszépnek, mert nemrég hallott egy mesét, amiben volt egy ilyen nevű szereplő.

– Amerika! – közli diadalmasan Maxi. Ez az egyetlen ország, amit ismer, mármint Németországon kívül, ahol laknak.

– Na, Hétszerszép – mondja Adél a katicabogárnak –, most szépen kiteszünk téged a partra. – Átgázol a sekély tengeren, kezében a bogárral, meg sem áll vele az alacsony kőfalig. Ott leteszi. A bogár forgolódik egy kicsit, aztán elmászik. Adél és Maxi integetnek neki.

